

Resan till Läckö Slott den 9 maj

Ett tjugotal förväntansfulla seniorer intog sina platser i bussen denna vårdag med växlande molnighet. Som ofta förr, körde Björn vår bekväma buss. Första stopp blev i Hova, men vi var för tidiga för den årliga riddarveckan som genomförs till minne av slaget vid Hova i juni 1275. Istället blev det fika med smörgås på Hova Konditori med en mysig 50-talsinspirerad inredning. Vi kunde även notera att ombyggnaden av E20 förbi Hova äntligen påbörjats; klart om drygt två år.

Färden gick vidare genom det vackra västgötska landskapet där Kinnekulle och Husaby kyrka kunde skönjas i fjärran. De sista två milen på Kållandsö gick på slingriga och ibland smala vägar, men vi kom fram till det vackra barockslottet i god tid för vår bokade visning.

Vår kunnige guide berättade om slottet under knappt en timme. Redan 1298 anlades en befäst borg på platsen av Skara-biskopen Brynolf Algotsson. År 1527 drogs slottet in till kronan i samband med reformationen. Under långa tider därefter led slottet av vanvård; först när fältmarskalken greve Jacob De la Gardie fick Läckö i förläning 1615 blev det bättre. Och när slottet sedan övertogs av sonen Magnus Gabriel 1652, påbörjades omfattande byggnadsarbeten som gjorde Läckö Slott till ett landets vackraste barockslott.

Magnus Gabriel De la Gardie var svensk greve, riksmarskalk, riksdrots, rikskansler och diktare. Han var en av Sveriges rikaste och mäktigaste män som ägde ett 30-tal slott och herresäten, bl.a. Drottningholm, Makalös, Jacobsdal, Käggleholm, Karlberg och Venngarn, under dessa låg det dessutom tusentals hemman. Under reduktionen, då staten tog tillbaka egendom, förlorade han dock alla sina gods, förutom två slott, och dömdes dessutom att betala ett drygt skadestånd. Han dog relativt fattig 1686 vid 64 års ålder. Numera är vi alla ägare till slottet genom Statens fastighetsverk.

På Läckö Slott finns en väl bevarad barockprakt, inte minst synlig på den tredje våningen som vi fick besöka. Kungssalen, som skulle visa vilken dignitet slottet och grevskapet hade, är särskilt praktfull med imponerande vägg- och takdekorationer. Flera av Sveriges och Europas skickligaste konstnärer och skulptörer arbetade i decennier med att utsmycka slottet. Vi gick igenom ett femtontal olika rum. De ursprungliga möblerna finns inte kvar, de nuvarande är inlånade eller inköpta senare. Mycket av inventarierna tog man för övrigt med sig när greven med sällskap alternerade mellan de olika slotten.

Den årliga sommarutställningen hade ännu inte öppnats, ej heller var den lilla men berömda slottsträdgården tillgänglig. Mätta på kunskap men tomma i magen fick vi istället vandra till den närbelägna restaurangen Hvita Hjorten, belägen i naturum Vänerskärsgården - Victoriahuset. Där serverades vi en utsökt lunch med Vänerlax och ramslök.

Eftersom de mörka regnmolnen hölls sig på avstånd, for vi vidare med bussen till Spikens fiskehamn. Här kunde den hågade köpa nyrökt fisk, insjöfisk, förädlade produkter och delikatesser av fisk och löjrom i en charmerande miljö. Man kan ana att man sommartid möts av ett härligt myller av turister. Då har också lokala hantverkare och små butiker öppnat för säsongen.

Allt har ett slut, så även denna dag. Björn körde oss hemåt tryggt och säkert medan vi andra fick vila vår trötta lekamen. Vi som köpte fisk hade annat än minnen med oss hem; det sista av den varmrökta Vänerlaxen åt vi idag. Mycket gott!

Leif Haldorson